

[Axel Ivan Pedersen.]

tid gennemførtes efter henvendelse fra arbejdsmarkedsrådet som en midlertidig foranstaltning. Den har gjort megen nytte og netop gjort det, fordi der ved boliglovens revision i 1958 kom en ikke forudset virkning med dyrt og også uhensigtsmæssigt privat og forretningsmæssigt byggeri på den sociale sektors bekostning. Byggereguleringen — og sammen med den en genindført lejekontrol i nybyggeriet — har gjort sin virkning i den tid, den har eksisteret, og tiden må vel også være inde til visse lemper, først og fremmest med det formål i de hidtil regulerede områder at få bygget de lejlighedstyper, der er behov for, og som tidligere nævnt til priser, som de mennesker, der har et udækket boligbehov, kan betale. At der også heri ligger et socialt sigte, er der ingen grund til at skjule, tværtimod.

Vi må med et byggeprogram på 40.000 lejligheder om året tilstræbe, som statsministeren sagde, at forøge antallet af billigere boliger, og udviklingen siden 1958 har vist, at stort set har ikke andre end de sociale boligselskaber formået at løse denne opgave. Om den private sektor nu vil forsøge at tage konkurrencen op, vil tiden vise. Der er ingen, der vil lægge den hindringer i vejen; vilkårene er de samme, og det ventes af det boligsøgende publikum, ikke mindst ungdommen og de børnerige familier.

Det er ganske simpelt nødvendigt, at der lægges loft over byggeprisen. Vi er kommet dertil, at der som allerede antydnet rundt omkring i landet står ubeboede boliger, simpelt hen fordi det boligsøgende publikum hverken kan eller vil betale de med disse boligernes afbenyttelse forbundne omkostninger. Kan man ikke eller rettere sagt vil man ikke bygge i det prislæg, der her er åbnet mulighed for — det kan man nemlig de fleste steder i provinsen, også i god standard — så er der noget galt, og så må det i endnu højere grad overlades til de sociale selskaber at bygge, de sociale selskaber, der bygger for at skaffe folk boliger, i modsætning til det forretningsmæssige

byggeri, der bygger udelukkende for at tjene penge.

Vi kan fra socialdemokratiets side gå ind for de foranstaltninger, der gennem det foreslåede tænkes gennemført, og jeg understreger vor tilfredshed med, at boligministeren gav udtryk for, at foranstaltningerne var af midlertidig karakter. Jeg lægger heri, at man tilstræber helt frie forhold på byggeområdet som et endeligt mål, som tiden imidlertid endnu ikke er inde til, men at foranstaltningerne i første omgang først og fremmest skal tilsigte flere og billigere boliger. Jeg håber derfor, at kræfterne må samles herom og også finde tilslutning i de kredse, som på den ene eller anden måde er direkte interesseret i byggeprocessen. Det gælder såvel arbejdsmarkedets parter — hos hvem en større selvdisciplin vil være ønskelig — som det gælder vore kreditinstitutioner og pengeinstitutioner, der påtager sig finansieringen.

Med henblik på den lånegrænse, der nu fastsættes, kan jeg ikke lade være med at udtale ønsket om, at § 6 i boligloven havde indeholdt en bemyndigelse for boligministeren til i samråd med finansieringsinstitutionerne at fastsætte prioriteringsgrænserne, således at det ikke var nødvendigt med en lovændring hver gang. Det ville lette arbejdet, understrege den midlertidige karakter af disse foranstaltninger, kunne forøge byggerytmen og dermed hurtigere skabe frie forhold.

Der er i forbindelse med fremsættelsen af lovforslaget og de ændringer i reguleringsbestemmelserne, som foreslås af boligministeren, kommet en vis ængstelse frem fra det, jeg vil kalde mere ansvarlige kredse end den politiske opposition. Denne ængstelse går i modsætning til opfattelsen hos oppositionen her i salen ud på, om ikke den foreslåede frigivelse igen vil skabe tryk på kedlen med de uheldige virkninger, dette nu engang indebærer. Mon ikke dette skyldes, at man endnu har i frisk erindring, hvilken udvikling boliglovens revision af 1958 satte i gang i den såkaldte liberalismes